Vstajenje

Zvonovi prečudno lepo pojo veselo pesem vstajenja: aleluja, aleluja! Velika noč — največji in najslovesnejši dan v letu! V skrivnostnem drgetu src hite ljudje, v bleščeče zlikano novino odeti, v hišo božjo, da iz nje mimo belih, radostnih domov med zelenečimi njivami ter brstečim in cvetočim drevjem v slavnostni procesiji pospremijo živega, vstalega Odrešenika. Na Koroškem imajo pred procesijo najprej slovesne »metnje« (matutin ali jutrnjice), podobno kot na sveti večer pred polnočnico. Bodisi da se procesija vrši v skrivnostnem, večernem mraku velike sobote ali pa v zgodnjem svežem jutru velike nedelje, vse prevzema nedopovedljivo občutje zmage Kristusove nad smrtjo in grehom, občutje sreče zaradi milosti odrešenja. Ko duhovnik slovesno zapoje pesem vstajenja, alelujo, ko se pod »nebom« že blesti monštranca, vsa zavita v oblake kadila, ko done orgle, pojo zvonovi, pokajo topiči in cingljajo zvončki, tedaj za križem zavihrajo tudi bandera, velika farna in tudi manjša podružnična, tudi podružnice namreč mnogokje dodajo svoj delež h skupnemu slavju in radosti. Marsikje (n. pr. na Vzhodnem Štajerskem, ptujska okolica) pa pred nebom gredo device, belo oblečena dekleta, ter na blazinah neso Kristusovo mučilno orodje: bič, kocke, s katerimi so si sovražniki razdelili njegovo obleko, trnjevo krono in še prebodeno Srce Odrešenikovo. Tudi ob nebu gre vrsta belo oblečenih deklet z gorečimi svečami v rokah. Po drugih krajih pa nebo spremljajo možaki z »duplirji« (svetilkami na drogih). Tik pred Najsvetejšim nese in v svetem ponosu visoko drži Vstalega Zveličarja kak ugleden mladenič, največkrat dijak iz najvišjega razreda, pa tudi kak drug fant iz Marijine družbe ali kak minister.

Velikonočno jutro v Beli krajini.
(Fot. Krašovec.)

Obličje vstalega Kristusa je tako milo in dobrotljivo! Glej, ob njegovi povzdignjeni desnici, v kateri drži rdečo zastavico, se ponekod po Dolenjskem (Mirna, Raka) in Štajerskem (Podsreda) vije sveža zelena, prva letošnja mladika vinske trte, večkrat kar do pol metra dolga! Navezali so jo na Zveličarjevo desno roko, pač z gorečo prošnjo, naj bi blagoslovil, varoval in branil vinske gorice in njih žlahtni sad. Mraz je še sicer in popje na trsju še često spi, toda skrbni vinogradniki že od božiča sem mislijo na svoje vinograde in dobro letino, ki je ni brez božjega blagoslova. In da morejo mlado brstje in ves svoj up vstalemu Kristusu na

P. dr. Metod Turnšek:

(Iz osnutka za 2. knjigo »Pod vernim krovom«, ki izide pri Mohor. družbi.)

Nekaj starih velikonočnih običajev

viden način izročiti v varstvo, zato so en vrh domače trte (izabele) bili napeljali skozi zid v toplo sobo, kjer je do velike noči prav lepo pognala.

Velika noč — petje odrešenih duš in vrisk narave, pritrkavanje (trjančenje) zvonov in pokanje možnarjev! Zdi se, da brez streljanja ni velike noči na Slovenskem. Streljajo z možnarji; najprej na veliko soboto zjutraj, ko duhovnik pri maši zapoje alelujo, potem čez dan, ko duhovnik v vasi blagoslavlja »žegen«, ali ko se dekleta z jerbasi vračajo v vas, streljajo pri vstajenju, streljajo zvečer in zjutraj pri kresu, streljajo na veliko nedeljo med mašo in ves dopoldan tja do popoldanskih večernic in, če je smodnika, še na veliki ponedeljek dopoldne. Za strelivo je vsa soseska prispevala in za trud marsikatera gospodinja rada odreže potico in »žegen«, oče gospodar pa postreže s kupico pijače. Gotovo vse prav, kadar je vse v redu!

Velikonočni kres

Velika noč je praznik zmage Kristusove. Življenja nad smrtjo. Luči nad temo. Sv. Cerkev dramatično ponazarja Kristusovo vstajenje z ognjem, z lučjo, z velikonočno svečo. Kakor namreč v hiši božji, v cerkvi, vso veliko soboto in vso veliko nedeljo kar naprej gori velikonočna sveča v znamenje novega Kristusovega življenja in kot izraz sreče in veselja nad pridobljeno Kristusovo zmago, tako je docela naravno in primerno, da tudi v preprosti prirodi v znak velikonočne radosti zažare velikonočni kresovi. Velikonočni kres imajo: Koroška, Vzhodna Štajerska in Bela Krajina.

Najveličastnejši je velikonočni kres na Koroškem. Tam na veliko soboto po maši najprej po njivah zažgo majhne kupčke dračja, »ivernico«, zvečer pa pripravijo tudi prave kresove. Več tednov pred veliko nočjo (na Spodnjem Koroškem) razsekajo fantje štore po gozdovih in jih znosijo na kup, da se posuše. Pravijo, da pripravljajo »kien« (smolnico — les s smolo). Te štorove kose veliki teden nataknejo na kole in jih kje na polju zasadijo v obliki križa ali monštrance (ali keliha, imena Jezusovega — IHS — paternoštra [molka] ali srca); na veliko soboto po vstajenju jih pa prižgo, da gore kot baklje. Če jih namreč v zemljo ne zasadijo, pa te štorove nosijo kot baklje. — Nekdaj so kresili šele na veliko nedeljo zjutraj, zmolili pri kresu rožni venec in gospodinja je dala »žegnat«. V nekaterih krajih je še danes tako. Na veliko noč ne spe mnogo. Po kresovanju gredo nekateri k vstajenju še v sosedno faro, kjer imajo vstajenje na veliko noč zjutraj. Na praznik sam pa vsi ostanejo doma.

Na Spodnjem Koroškem po hrbtih gričev in visečih travnikov in njiv zložijo skupaj po 20 do 50 takih malih kupov smolnice. Nacepijo in pripravijo jih v dolgi zimi. Velikokrat jih v raznih oblikah (križa, monštrance, keliha itd.) ali tudi samo v ravnih vrstah vse naenkrat zažgo, da je od daleč videti, kot bi bila vsa zemlja posejana z lesketajočimi se zvezdami. V Rožni dolini in celovški okolici imajo posebno procesijo z bakljami — »bakljajo«. V dolgi procesiji gredo skozi polja. Vsakdo ima v roki gorečo bakljo, velik razcepljen kol, vrh katerega so vtaknjene goreče treske-smolnice in s temi mogočnimi bakljami mahajo sem ter tja po zraku, da je procesija od daleč videti kot velikanska, premikajoča se žareča kača. Pravijo, da »Kristusa iščejo«. Če je blizu kak hrib ali vzvišen prostor, se procesija poda tjakaj, kjer je že pripravljen velik križ iz mogočnih brun. V križ so vtaknjene ponvice, napolnjene s smolnico, ki jo prižgo, tako da zažari ves križ in je viden daleč na okoli.

Na posebno slovesen način kresijo severovzhodno od Celovca. V župnijah, kjer imajo vstajenje v soboto zvečer, je poseben običaj, da si že dolgo pred veliko nočjo po hišah pripravijo do 2 m dolge bakije, to je, nacepijo si borovih vrhov in v prečepe vtaknejo smolnice. Ko se po vstajenju na veliko soboto zvečer pri cerkvi oglasi zvon za »Zdravo Marijo«, dvignejo v cerkvi bandero ali križ in gredoč za njim molijo »Angel Gospodov« in rožni venec, nato pa na pripravnem kraju blizu cerkve z blagoslovljenim ognjem zažgo velik kres. Ob njem si prižgo svoje bakije. Sedaj se od kresa za banderom ali križem po polju ali ob obronkih travnikov in njiv prične pomikati veličastna procesija. Čim se bakljonosci razvrste drug za drugim, da gredo kakih 5 m vsak h sebi, začno svoje bakije vrteti v krogu, da so od daleč videti kot žareča kolesa. Včasih se pa tudi po dve procesiji, vsaka iz svojega kraja, srečata in »pozdravita«, kar se zgodi tako, da naredijo kako lepo obliko, največkrat križ, ali pa gredo tudi samo vzporedno eni mimo drugih. Če si navzoč pri šmihelskem kresu, je čaroben pogled na dolino Krke. Tam pri sosednjih farah: pri Sv. Gregorju, v Epersdorfu, Št. Lipšu, Hrvacah in proti Timenci — gorijo vsepovsod kresovi, vsepovsod se v temno noč vijejo ogromne žareče kače, čudviti žareči vozovi. Ljudje pravijo, da s to ognjeno procesijo iščejo od mrtvih vstalega Zveličarja, kot ga je iskala Marija Magdalena. V pobožnem genotju se procesija zopet vrne tja, kjer se je pričela, h kresu, kamor zmečejo vsi svoje dogorevajoče bakije.

M. Gaspari:
Velikonočna procesija na vasi.

Za koroškim velikonočnim kresom štajerski velikonočni kres, ki mu na Ptujskem polju pravijo »vüzemeljica« ali »vüzemca«, sicer zaostaja, vendar je pa tudi le-ta jako veličasten. Sedaj že v soboto zvečer po vstajenju vsepovsod zagore visoki kresovi, pri katerih pokajo možnarji in se daleč naokoli razlega radostno petje. Toda še pred nekaj desetletji se »vüzemljica« pred polnočjo ni smela zakuriti, šele v prvih jutranjih urah velike nedelje so voz, naložen s šibjem in protjem, z domačega dvorišča potegnili ven na polje med njive ali na travnik, suho dračje zmetali na zemljo, zložili na kup in ga zažgali. »Vüzemeljco« je nekoč kurila vsaka kmečka hiša ali pa vsaj po dvoje ali troje skupaj. Velikonočni kres jim je bil nekaj svetega. Med tem ko se pri šentjanževem poletnem kresu sme ukati in z metlo čezenj skakati in se šaliti, se je pri »vüzemeljci« treba vesti prav spoštljivo in pobožno. Nekoč so navzoči ves čas bili odkriti in so pri »vüzemci«, če že ne ravno molili, vsaj peli lepe nabožne velikonočne pesmi. Vselej so pa pokali možnarji, ki so budili odrasle, očeta in mater, da so vstali, še preden je cerkovnik pri fari zazvonil jutranjice in povabil k rani maši.

Tudi na Belokranjskem ponekod (n. pr. Drašiči) za veliko noč pripravijo kresove, toda zažgo jih šele na veliko nedeljo zjutraj med 2. in 3. uro, da takrat, ko ljudje gredo k vstajenju ali k maši, najlepše plamte. Največ jih je pa po hribih. Kajpak tudi tam pokajo topiči in vsepovsod po podružnicah na okoli fantje radostno pritrkavajo.

Velikonočno jutro

Ni ga jutra v letu, ki bi bilo bolj čarobno, bolj skrivnostno, bolj veselo kot je velikonočno jutro. Luč in zvok, žareči kresovi in ubrano klenkanje zvonov, ki se mu pridružuje še pokanje topičev, vse ustvarja vzneseno razpoloženje. Ljudstvo je vse prežeto misli na svetost tega dne. Ponekod (Rožički vrh) ljudje že na vse zgodaj, pred sončnim vzhodom, hite ven na trato, se obrnejo proti vzhodu in molijo. Drugod (Sv. Jurij v Slov. goricah) pa na veliko noč poklekajo zunaj na trati in molijo, da bi ne dobili bolezni, mrzlice. V nekaterih krajih pa tedaj, ko zvoni jutrnjice, hite pod kap molit, da bi se obvarovali bolezni. Sveto in blagoslovljeno je velikonočno jutro, zato si verniki prosijo posebnih milosti. Na Koroškem (na Žilji) z rožnim vencem v rokah obhodijo svojo setev, svoje polje. Na Štajerskem (Slovenske gorice, Ptujsko polje) spričo svetosti tega dne opuste česanje (štrigljanje) živine. To jutro poskrbe le zase, da se čim prej in čim prazničneje opravijo za službo božjo.

V Slovenskih goricah (Sv. Andraž) je pot k službi božji na veliko noč prav veličastna. V vsaki vasi se oni vaščani, ki nameravajo iti k rani (jutranji) maši, zberejo pri vaški kapelici. Po dva in dva se razvrstijo. Čim procesija krene od kapele, zagrmi po vrsti drug za drugim po šest ali še več topičev. Med potjo v cerkev molijo v procesiji sv. rožni venec in po vsaki desetki zapojo kitico raznih velikonočnih pesmi. Farani so med seboj domenjeni, kdaj in po kakem redu naj procesije iz posameznih vasi druga za drugo prihajajo k cerkvi. Čim se procesija iz kake vasi približa cerkvi, jo že slovesno pozdravi pritrkavanje zvonov, na cerkvenem pragu pa že čaka dušni pastir ter ljudstvo, ki počasi prihaja v hišo božjo, kropi z blagoslovljeno vodo.

Po rani službi božji ljudje vsepovsod brž hite domov, kjer jih na mizi že čaka »žegen«. K vstajenju in maši so svoje dni na Štajerskem (v Studenicah) vsi šli tešč, čeprav niso prejeli sv. zakramentov. Domov prišedši so dobili vsak svoje delo. Treba je bilo blagoslovljenega hrena v možnarju naphati, treba je bilo blagoslovljena jajca olupiti in sveže vode za pitje prinesti. Preden so sedli za mizo k uživanju »žegna«, je moral namreč vsakdo spiti prej par požirkov vode. Še prej pa je nesel kdo blagoslovljenih luščin (od pisank) in jih potrosil okrog voglov, okoli vsakega poslopja, da bi strupene kače k hiši

M. Gaspari: Velikonočni blagoslov.

Velikonočno bandero

ne prišle. Nekaj žegna, košček kruha, je morala okusiti tudi vsaka in vsa živina. Tudi v studenec je eden od otrok moral nesti hrena in kruha živalcam, ki žive v vodi. Vse je moralo okusiti blagoslovljenih jedi in postati tako deležno vstajenja Gospodovega in njegovega odrešenja.

Žegen načne in vsakemu svoj kos odreže ponekod (Prekmurje) sam oče gospodar, navadno pa to stori mati gospodinja. Na Štajerskem na veliko noč jemljejo blagoslovljene jedi z roko, ne z nožem ali vilicami. Na Gorenjskem (Škofja Loka) je treba najprej pokusiti nekaj hrena, da te bo »precej vest pekla, če boš naredil kakšen greh«. Hrena, ki ga v spomin Kristusovih žebljev povsod po Slovenskem h žegnu pridenejo in z žegnom uživajo, v nekaterih krajih (Dole pri Litiji) kak korenček tudi nazaj v zemljo posadijo.

K žegnu se mora na veliko nedeljo zjutraj zbrati prav vsa družina s posli vred. Kdor bi se temu odtegnil, bi veljal za grdega posebneža in bi mu to vse leto oponašali. Kajpak je žegna deležna tudi domača živina. Pes in mačka pod mizo sicer zaman čakata na kako kost, zakaj blagoslovljene kosti je treba sežgati (Bela Krajina, Vzhodna Štajerska) ali na njivo pokopati (Idrija), na več krajih po Štajerskem jih pa na podstrešju za streho zataknejo, da bi strela v hišo ne udarila. Pač pa da gospodar žegna živini, govedu in konjem, in sicer košček blagoslovljenega rženega (ne belega) kruha, v katerega je vtaknjeno peresce hrena. Psu in mački pa žegna, pravijo, ni dovoljeno dati. Luščine od pisank, ki jim v Prekmurju tudi »remenke« pravijo, potresejo okoli hiše, da bi kače ne prišle blizu. Te luščine od pisank ali pirhov pospravijo kajpak kokoši. Ponekod (Koroška) jim blagoslovljenih luščin še namenoma vržejo.

Otrokom, ki se velikonočnega žegna najbolj veselé, matere (na Štajerskem in v Beli Krajini) skrbno naročajo, da blagoslovljenega kruha ne smejo drobiti in da morajo na drobtine o veliki noči še posebej paziti; jih lepo pobrati in poljubiti, če jim padejo na tla.

Poleg žegna, ki ga jedo tudi še za malico ali južino na veliko noč popoldne in za zajtrk na velikonočni ponedeljek in ga nekaj prihranijo še tja do bele nedelje (vsaj bel kruh »presmec«), imajo ljudje za veliko noč kajpak še raznih drugih dobrot in jedi, na Koroškem n. pr. tudi kuhane suhe češplje, trjet, mrzli močnik s cimetom in sladkorjem, hladetino (žolco), itd., vendar je najbolj obrajtan le velikonočni »žegen« in pisanka. Seveda je na veliko noč vsak berač, ki pride k hiši, prav po krščansko pogoščen in obdarovan. Na Koroškem in Štajerskem je na veliko noč v cerkvi tudi darovanje za reveže.

Vstajenje

Vida Krajinka

Vlak me je popeljal za vsake praznike v mojo domačijo tam v Suhi krajini. Na Čušperku sem izstopila in jo ubrala kar peš proti Ilovi gori. Dolga pot, ali krajše skoraj si ne morem misliti, kadar gre človek k mami, domov. Mama ima krušno peč razbeljeno, na mizi pripravlja same dobre stvari, otroci ji z nosovi pomagajo zavijati potice, da jih mora sem in tja okreniti v strahu, da bi ta ali oni zagrizel v testo. Pridem iz Ljubljane in so vsi okoli mene, ti moji bratci in sestrice. Temu dam košček barvanega papirja, onemu čudovito radirko ali lepo pobarvan list in so vsi kakor omamljeni. Spravimo se na pirhe.

Skozi okenca sili zvonjenje, udarja med naš pogovor, da mami včasih glas preneha in prisluhne. Meni se zdi, da mi je čudovito lahko, da sem nekje kakor na sončni zeleni trati in se igram z božjimi cvetovi; nekaj v meni vprašuje, kje sem, kaj delam. Ozrem se po zakajenih stenah, po križu v kotu pri oknu, po peči in vse mi kliče: Doma si! Doma si! Doma si!

Oče kar ne vzdrži pri živini, od časa do časa vstopi notri, zelo važno, kot da išče bič ali vrv ali bogvekaj, v resnici pa nikoli nič ne odnese, samo da se lahko čez četrt ure spet povrne. Mama ga vsakič pobara, no, nič jezno, saj mu je kar nerodno, jaz pa se smejem sama sebi in vsemu, ker vidim in čutim, kako vsi drug k drugemu silimo, kako nas to zvonjenje zibljе in poziva v naš mali domek, kjer smo vsi kakor na beli dlani drug drugemu poznani in kjer se vsi pripravljamo, da jo uberemo ven, v svet, ven k vstajenju, noseč s seboj svojo čisto družinsko srečo k poveličanju, h Kristu, k tekmovanju vaškega občestva. Manca pripravlja košaro in prte. Nesla bo jedila k blagoslovu in je nekam zaskrbljena: vsi vemo, da bi hotela biti prva iz cerkve na veliko soboto. Janez z Dola že komaj čaka gospodinje in Manca, moja sestra, si res ne more bolj prizadevati, da bi ju že sklicali. Moj brat Vinko, ki mu je pet in dvajset let, pa jo gleda nekam nejevoljno. Manca ne sme biti prva, njegovi Tilki z Račne želi to srečo. Tista namreč, ki prva prinese žegen iz cerkve, se v tistem letu verjetno poroči. Meni je vse to le kakor vesela velikonočna pesem, kakor poezija, ki ji ni resnične podlage, toda tako močna je ta pesem, ta odmev velikonočnega pozvanjanja, da nam je zalezel prav v stene in skozi krušno peč v izbico in v črno vežo. Vse doni, Bogu je všeč, da mu takole vsaka hiša zvoni in poje hvalo.

No, in ko smo vse opravili, smo pohiteli k obredom: odvedla sem otroke na hrib, vseh pet za roko, pomislite, kako je to. Vsakemu so nekaj novega pridejali k obleki in obutvi, zakaj človek vstane v veliko noč, kakor da je odpadlo staro odelo in te nekdo ogrinja v novo, v svatovsko. V cerkvi je zabučalo, zagorelo. O Bog, saj se nam bo nekaj utrgalo v srcih, vse v nas je polno, dvignjeno, otrokom se bodo lica razlezla v smeh, pogledujejo me. Moškim je nerodno ob silni svečaniosti, pred njimi je vsa fara, vsa vas, vsak s svojo skrbjo in veseljem. Po obredu se bodo vsi ogovorili in si voščili, vsi, tudi tisti, ki so si nekaj tuji ali so v srdu. Zvon jih poriva, maje, zadevajo se, vroče jim postaja, nerodno, oči dvigajo, obrišejo čelo, potem pa se desnica sama sproži Nato so dvignili zastavo in križ in ven na naše polje, ven z radostjo v srcu, polni še tistih močnih besed in pesmi, ki smo jih slišali v cerkvi, tistega mogočnega besedila, velikonočnega zvonjenja, ki so ga brali v cerkvi. Njive in gozd, travnik in vrt, vse nam je v očeh, s seboj nesemo molitev, vonj kadila in svojo radost in jo sipljemo, kakor bi sejali, kakor bi kvas napravljali za bogato letino. Tu so se moški zravnali; očeta vidim, kako mu oko išče naše zemlje, kako mu hoče roka vreči zrna blagoslovljene družinske sreče tja mimo njiv na njegove, v velikih kretnjah, zajemajoč iz nevidne vreče. Očeta vidim, kako hoče sejati v imenu božjem. Solza mi zdrkne ob tem pogledu, ne vem zakaj, zdi se mi, kot da ne vidim človeka kot vsak dan, človeka, ki trpi in dela, marveč nekega poveličevalca, Bog mi odpusti take misli.

Mimo pisanih rut poiščem mater. Moli, moli, oči se upirajo v daljavo, stisnjena je med ženskami, noče dvigniti oči, da bi ne opazile, kako vroče je pri svoji zemlji, kako bi hotela zdrsniti na zemljo in delati z žuljavimi prsti križe, božje križe in stakniti oljčnih vejic tu in tam.

Potem pa se vrnemo k velikonočni pojedini, zapremo vrata kakor ponoči, sedemo za mizo. Oče stoji sredi sobe, nič boječe, saj je praznik, saj je njegov dan — stoji tam in ne ve začeti. Mi smo vsi tiho, ne upamo si dosti govoriti. Kaj mu je, da se je ves spremenil? Skrivaj mu merim obraz: ves jasen je dvignjen, poln radosti. Uganem: ponosen je, gospodar je, vsi mu sedimo pohlevno pri mizi in smo pridni, polni skrbi zanj. Seveda smo pridni, vsi bi se pognali zanj, vrgli bi se za njim, če bi se mu kdaj kaj primerilo, ali bi vsaj zajokali tako, da bi nas notri zadelo kakor z nožem. Jokali smo že kdaj za bolezen, za vojsko, za dolgo pot. Stoji med nami zravnan, odkrije se in začne moliti, nato pa sedemo in mati razdeli vse tisto lepo barvano in dobro. Oče vzame raznih blagoslovljenih olupkov in jih da Janezku, naj ponese volu, kravici in teličku, naj spusti v svinjsk. Z njimi smo vsi, kar ne moremo jih pozabiti. Mama pa celo omeni njive in letino, dokler se razgovor ne ogreje in smo vsi zardeli ob šalah, igrah in veselem pripovedovanju.

Čez nekaj dni sem se vračala v mesto...

In letos? Groza me je, da sem se spomnila sončne preteklosti. Groza me je, ker sem obremenjena s temi spomini.

Kam se bomo letos peljali? Od Čušperka na Ilovo goro. V naši hiši je grob in kljub bolesti bi šla rada na grob, bi šla prižgat velikonočno svečo na razvaline mojega doma, ki ni bil le strop in stene, streha in vrata, marveč del nas samih, del naše družine, tisto, ki smo vanj gnetli domačnost vsa dolga leta, dvajset mi jih je in še več in pred nami je očetov rod pisal v očrnele stene, ki so nas zapirale in zoževale naš krog, nas razodevale med seboj, zbliževale, navezale. Bog mi odpusti, če zavpijem, da nam je z domom vzeto življenje in zakaj, zakaj...

Sedim v ozki sobici ob Ljubljanici. Že slišim pozvanjati velikonočni zvon, že slišim, kako sili v okna mestnih hiš. Bije mi v čelo, bije mi v obraz: kje se bomo sestali letos in v katerem domu in kako bodo naši obrazi? —

Vidim vas vse v duhu, bratje in sestre, oče in mati, vidim vas vse, kako vam je. Kam bomo nesli letos velikonočni blagoslov in radost, kam jo bomo zlili, ko ni ne doma ne živali ne polja. Prišla bo v nas za trenutek z živo vero v vstajenje, potem pa jo bomo skrili tja notri, kjer sme še vsak nekaj imeti, česar nihče ne opazi. Tam leži skrita tista iskrica, ki prižiga plamen našemu življenju. Ne, ne moremo zanesti velikonočne radosti kakor nekoč.